

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Sfintele Paști, a Sfântului Apostol Toma

O, nu e mult cuvântul Meu peste pă-mânt, nu e mult. Vai pământului și omului de pe el, vai, dacă nu e Domnul cu lucrul Său, cu ocrotirea Sa peste pământ și peste oameni! Zadar-nic își caută omul ocrotirea, dacă ea nu vine din partea lui Dumnezeu la strigarea omului, sau după statura omului față în față cu Dumnezeu.

Este scris în psalmi despre cel ce stă sub ajutorul lui Dumnezeu, sub acoperământul Dumnezeului cerului, și care are pe Domnul sprijin și scăpare și nădejde, și care nu se teme de frica de noapte, de săgeata care umblă ziua, de lucrul umblător în întuneric, sau de moli-ma bântuitoare în amiaza zilei, dar care nu se vor apropia de dânsul ca și de cei păcătoși care cad secerăți de acestea cu miile de-a dreapta și de-a stânga celui care are acoperământ de vremea rea pe Domnul și pe îngerii lui Dumnezeu păzitori pe calea vieții lui, și care pe mâ- ini îl vor ridica și îl vor purta, și aceasta pentru nădejdea lui în Dumnezeu, spre Care el strigă și primește ocrotire și lungime de zile și mântuire, precum este scrisă această făgăduință pentru cei ce au pe Domnul de nădejde fără de sfârșit în vremi de încercări, în zile cu primejdii care vin din pricina păcatelor oamenilor de pe pământ, și iată, are omul nevoie de acoperământ de la Domnul, și trebuie să fie el prieten cu Dumnezeu, nu dușman să fie.

O, dar cum poate să fie omul dușman lui Dumnezeu? Fiilor, fiilor, poate. Poate prin călcarea poruncilor vieții, și care îi spun omului să iubească pe Domnul, să-I cinstească așezările și zilele de prăznuire ale cerului, ale sfinților, să iubească pe părinți, să nu fure, să nu mărturisească strâmb, adică să nu spună minciuni, să nu se desfrâneze înaintea Domnului, Care vede peste tot pe pământ, să nuucidă, să nu-și agonisească omul ce nu este al său sau ce este al aproapelui său, și așa poate omul să fie prieten cu Dumnezeu, și nu dușman. Iar dacă nu poate așa, nădejdea în ajutorul lui de la Domnul este mică, și se teme el în vremi de încercare, de primejdii ale vieții, și poate cădea cu cei păcătoși, care-și lucrează pierzare prin călcarea legilor vieții cu Dumnezeu a omului, căci Domnul a avut grijă să-i arate omului ce poate să-l mântuiască de rău, și ce poate să-l pedepsească pentru relele lui, și iată, nu e mult cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, și este nevoie multă de Dumnezeu pentru cei de pe pământ. Iar dacă Eu îl învăț pe om cum să fugă din fața pedepselor atrase prin păcatele oamenilor, o, să Mă primească omul, să-Mi deschidă când strig la el, când îl învăț să se căiască de toate relele lui, și din toată inima să facă aceasta și mereu să se scoale din moarte, din păcat, căci păcatul îl trânteste pe om când el nu veghează asupra sa ca să nu păcătuiască și ca să nu-și atragă plată rea, pedeapsă pentru păcat.

O, e zi de duminică, a doua duminică după Sfintele Paști, și Mă scriu în cartea Mea de azi cu zilele și cu lucrarea învierii Mele dintre cei morți, iar în duminica aceasta aduc omului aminte de fericirea pe care am făgăduit-o celor cu inima curată și am spus: «Fericiti cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu!».

Cei curați cu inima înaintea lui Dumnezeu se căiesc mereu pentru greșalele lor, se căiesc cu zdrobire de inimă și-Mi fac loc în inima lor pentru statul Meu în ea, și apoi ei simt și văd aceasta, căci cei curați cu inima văd pe Dumnezeu cu ajutorul Lui spre ei.

Acum două mii de ani durerea cea pentru Mine a ucenicilor și ucenițelor Mele M-a ridicat din mormânt ca să Mă duc la ei, ca să Mă întâlnească ei dacă am înviat, căci pentru ei am înviat, ca să Mă vadă am înviat, după făgăduința cea pentru cei curați cu inima din ei. Duhul Meu lucrător pentru ucenici i-a strâns la un loc pe ei, pe toți, ca să Mă vadă înviat și

Toma, care nu era cu ei la prima Mea arătare de după învierea Mea, iar inima lui Toma tânjea, frigea în el de dorul Meu, voia să Mă vadă, să-și desăvârșească întru totul credința că am înviat, după făgăduința făcută de Mine lor, iar la dorința inimii lui Eu am răspuns, Eu M-am arătat la toți odată și le-am pecetluit credința în învierea Mea, o, că Mi-am descoperit ranele din mâini și din coastă și le-am făcut pe deplin adevărul că Eu sunt, și că sunt viu, Cel viu în vecii vecilor, și că sunt Dumnezeul lor, o, și s-au căit din toată inima lor pentru toate greșelile lor față de Mine și de credința în Mine, care li se mai și clătina, și mai ales odată cu răstignirea Mea, și erau ei curați cu inima chiar și prin clătina lor în credința în Mine, iar dacă i-am văzut curați cu inimioara M-am arătat să Mă vadă.

O, cum să nu Mă fi arătat lor, ucenicilor și ucenițelor Mele, după ce atâta timp i-am învățat pe ei tainele lui Dumnezeu, umblând cu ei din loc în loc în vremea scrisă de Tatăl să fiu cu ei, până la cruce să fiu cu ei?

Fiilor, fiilor, puteam să Mă arăt la mulți, chiar și la cei mari ai templului, Anna și Caiafa, chiar și lui Pillat, sau fariseilor care au ațâțat actul răstignirii Mele, o, dar inimile lor nu erau curate, ci erau pline de duhul minciunii, care servea trufiei lor de întâi-stătători pe scaunele de sus ale poporului Israel, și le era rușine de faptele lor rele, diavolești, căci tatăl minciunii este diavolul, și pe diavol îl au de tată cei ce lucrează faptele minciunii, o, și nu Mă pot arăta celor ce nu au inima curată, și care nu se căiesc din toată inima de faptele întunerului din ei.

O, iată de ce nu poate să Mă vadă cei ce nu au inima curată, și iată de ce Mă văd cei curați cu inima! Să audă cuvântul acesta și unii și alții și să înțeleagă de ce Mă văd cei ce Mă văd, și de ce nu Mă văd cei ce nu Mă văd.

O, fiilor care-Mi purtați și-Mi răspândiți cuvântul învățurii cerești peste pământul tot, o, fiilor, n-au oamenii căință pentru viața lor atât de depărtată de Dumnezeu prin călcarea poruncilor vieții. De aceea cu știrea lui Dumnezeu sunt slobozite peste oameni primejdii, zbucium sufletesc, temeri, loviri și moarte, căci diavolul are dreptate când vine și cere la Dumnezeu pedeapsa celor ce păcătuiesc fără frică înaintea lui Dumnezeu în vremea săvârșirii păcatelor lor.

O, ce să-i mai oprească pe oameni din calea fărădelegilor lor, decât plata cea după faptă? Eu însă aștept căința și cuminența omului apoi, și pot să lucrez apoi rușinarea lui satana, dar fără îndreptarea peste viața omului, o, cu ce să stau împotriva diavolului și să-l opresc să-și caute drepturile, căci puterea aceasta rea se luptă cu puterea lui Dumnezeu ca să-i doboare pe cei vinovați de păcatele lor, dar inima din om, o, numai ea poate să biruiască și să iasă de sub stăpânirea diavolului dacă voiește, și poate ea prin păreri de rău înaintea lui Dumnezeu, Care ascultă strigarea celor din robie și le dă lor scăpare și îndreptare apoi, și de aceea îl aștept pe om să Mă strige să vin, să vin la strigarea inimii curate.

O, fiilor, împărăția lui Dumnezeu cu oamenii pe pământ este mereu primejdii de cei ce păcătuiesc și duc viață fără temere de Dumnezeu între oameni, și aceștia sunt primejdii pentru cei ce iubesc și cinstesc pe Dumnezeu pe pământ, și iată de unde vin primejdiile și de unde se nasc când vin! Eu însă îi ocrotesc în mijlocul celor păcătoși pe cei ce stau sub ajutorul Meu cu viața și cu nădejdea lor, și vreau să-i fac și pe cei păcătoși să-și îndrepte și ei viața spre Domnul, spre cuminenie, spre sfințenie, și să nu rămână ei de partea diavolului prin păcatele lor grele și fără de astâmpăr în ei și între ei. Căci dacă această încercare ivită nu s-ar fi ivit, toate locașurile cele pentru săvârșirea păcatelor erau acum pline de fărădelegile celor ce iubesc și caută păcatele și plăcerile păcătoase, la care Domnul Se uită cu cei din cer și suspină ca deasupra Sodomei și a Gomorei odinioară, cetăți desfrânate, care au atras focul cel curățitor de păcate peste pământul lor.

O, când văd câtă zbatere este pentru legiferarea desfrâului pe pământ, Mă prinde jalea. Oameni fără Dumnezeu în ei dau să aducă, fără să știe ce fac prin facerea lor, să aducă foc și

pucioasă peste pământ și peste cei mult mai puțin păcătoși la Dumnezeu decât cei ce lucrează desfrâul zi și noapte față în față cu Domnul, cu puterile cerești și îngerești ale slavei Domnului, grăbind ei prăpăd peste oameni. Dar Eu, Domnul, pot să stau și să nu-i opresc pe aceștia? Pot să Mă las răsturnat de pe tronul slavei cerești și să-i las să-și facă de cap în numele popoarelor lor, peste care ei atrag mânie și blestem? O, nu, nu pot! Și vine Ilie proorocul și-și face lucrarea sa cea plină de râvnă pentru Dumnezeu, ca să întoarcă inimile copiilor către părinți, și ale părinților sfinți către urmașii lor, precum este scris despre venirea și lucrarea sfântului Ilie la sfârșit de timp, că altfel blestemul vine, vine, că nu pot să-i mai rabd pe cei ce calcă peste Dumnezeu. Iar pentru cei aleși ai Mei de pe pământ scurtez aceste zile și lucrări satanicești, precum este scris, și am de împlinit Scripturi scrise să se îplinească, și am de lucru mult mai mult decât au cei care se tot încearcă cu puterea Mea cea veșnic neclătinată.

O, dar Mi-e milă, Mi-e milă și de ei, de cei care n-au milă de oameni și de ei înșiși, și de aceea vin cuvânt vestitor peste pământ, că poate-poate Mă vor auzi și dintre ei, și vor căuta salvare și credință și dintre cei care acum sunt de partea desfrâului de pe pământ, și doare mult la Dumnezeu aceasta, doare cu rană grea.

O, suntem cu praznicul zilelor învierii, fiilor primitori de Dumnezeu, și am cu Mine pe ucenicii și ucenițele Mele, martori ai Mei și ai învierii Mele, că M-am arătat lor după înviere pentru inima lor curată, fiilor, iar între ei grăiește cu Mine acum față în față cu voi ucenicul cel adânc pătruns de tainele Mele, apostolul Toma, cel care după o săptămână de la învierea Mea M-a dorit cu mare dor, a dorit să Mă vadă și să Mă atingă, și să le crească el la toți credința în învierea Mea, și să le dorească fericire mare celor ce vor crede prin mărturisirea lui.

Hai, fiule ucenic, grăiește Domnului tău! În cer și pe pământ glasul tău se scrie și se așează în cartea Mea cea de azi în zi de pomenire pentru tine, că ai dorit să crezi și să vezi, să vezi și să crezi, și să fie apoi pecetluită credința voastră și a celor de după voi că Eu, Domnul Cel răstignit, M-am sculat din mormânt, M-am ridicat viu și M-am arătat vouă înviat.

— *O, Domnul meu Iisus Hristos, o, Dumnezeul meu drag și iubit aparte de inima mea mare pentru Tine, ai grăit cu mine cuvânt mare, cuvânt fericit, Doamne, în ziua aceea, după ce eu am dorit cu dor să-Ți mângâi cu mâna ranele și să le știu și de la mine înfipite în trupul Tău dumnezeiesc, Doamne. O, ai rostit atunci pentru urmași o făgăduință mare, o iubire mult mai mare ca aceea dată nouă în ziua învierii Tale, și ai spus că mai fericiți sunt și vor fi cei care vor crede fără să vadă ceea ce am văzut noi, pe Tine înviat, pe Tine rănit de ranele răstignirii în trupul Tău străpuns pe cruce ca să Te țină crucea pe ea, Doamne. O, și le spun acum eu însumi, la cei de azi mai ales, căci cu ei grăim acum pe viu, le spun că lor Tu le-ai păstrat o mult mai mare fericire și iubire, mai mare ca a noastră atunci, în urma învierii Tale cât timp Te-ai arătat nouă, ucenicilor și ucenițelor Tale.*

Fericiți, o, Doamne, mai fericiți, mult mai fericiți sunt și vor fi cei ce n-au văzut și nu văd așa cum am văzut noi, dar au crezut și cred în învierea Ta mărturisită de noi, de mine mai ales, Doamne înviat. Inima mea s-a umplut atunci cu multul de darul mărturisirii, Domnul meu. În clipa aceea sfântă Ți-am atins ranele iubirii Tale pentru noi, trupul Tău străpuns de cuie pe cruce, Doamne.

O, pentru cei de după noi Tu ai hărăzit o iubire mai presus decât aceea a noastră atunci, mai presus de ziua învierii, Doamne, mai fericiți cu multul decât noi, iar pentru această slavă mare Tu ai lucrat și lucrezi mult, și faci pe pământ înaintea Ta inimi vii, curate, cu credință mare în ele, cu har bogat, și cu slava care vine peste darurile Tale din ei, din cei ce cred prin mărturisirea noastră de atunci, și totul prin cuvântul Tău cel atâta de mareț, atât de dulce, atât de blând și atât de duios, ca să poată cu Tine cei cărora le dai darul credinței cea pentru sfârșit de timp, când Tu vii cuvânt pe pământ și cuprinzi în el totul, regi

și popoare, bogați și săraci, credincioși și necredincioși, drepti și păcătoși, iar mila Ta e fără de margini, ca să-i atragi spre credință până și pe cei mai împietriți. O, că iată cât s-au împietrit față de cuvântul Tău din zilele acestea chiar și slujitorii bisericii neamului român, de nu s-au aplecat ei cu bucurie și cu sfială sfântă darului Tău mare, venit din cer, că vii din cer cuvânt la români, Doamne, și grăiești pământului în lung și în lat pe limba neamului român, neam de două mii de ani creștin, și rămas creștin până azi, neamul dăruit Ție de Tatăl pentru sfârșit de timp să-Ți fie așternut de venire, Doamne.

O, câtă iubire, o, câtă, Domnul meu și Dumnezeul meu! Ai ales-o pe România. O, câtă iubire, Doamne! Dar câtă iubire ar fi să aibă ea, și câtă credință se cere să se ridice la Tine din inima și sufletul acestui neam, în mijlocul căruia stă așezată cu mare binecuvântare cetatea cuvântului Tău de pe mealeag dâmbovițean, și cei ce o slujesc pe ea și pe Tine pentru venirea Ta cuvânt pe pământ, și căroră Tu le-ai pregătit o iubire mai presus de ziua învierii, Doamne, căci ei cred venirea Ta, și o așează pe ea pe pământ acești ucenici mici ai Tăi.

O, slavă Ție pentru iubirea Ta mare, Doamne, iubire de la noi până la ei! O, ne este mare bucuria, privim din cer cu Tine alături, ne umplem de mângâiere și de bucuria Ta cu ei, cu cei de la sfârșit purtători ai Tăi, ucenicii cei mai mici ai Tăi.

Slavă Ție, că ai biruit așa! Slavă Ție, Doamne înviat! Și spunem noi celor de pe pământ urarea învierii Tale: Hristos a înviat!

— O, e bucurie mare, și tot așa e și mângâiere pentru Mine mărturisirea ta, ucenicule credincios. Dar vine ziua de praznic a mironosițelor Mele cu voi alături în sărbătoare.

Iar poporul cuvântului Meu să nu se întristeze nicidecum pentru pașii lui cumiți acum acasă, că Eu, Domnul, Mă împart peste tot cu cuvântul și mângâi și dăruiesc mângâiere și merg și le împart din praznicul care se ridică la cer în duminica mironosițelor și a voastră cu ele alături, o, ucenici iubiți ai Mei atunci, ca și acum iubiți.

O, fii ai venirii Mele acum, pace vouă! Hristos a înviat, fiilor! Pregătim praznicul cel de duminica viitoare și le ieșim înainte cu el celor ce iubesc venirea Mea de azi cuvânt pe pământ. Vă mângâi în truda voastră pentru Mine și pentru ei. Vă dau puteri și sprijin, fiilor. Pregătiți sărbătoarea și stați cu ea înaintea Mea ca să vin cuvânt de sărbătoare pentru poporul cuvântului Meu și pentru tot pământul și pentru cei din cer, care așteaptă să grăiesc peste voi.

Binecuvântată să vă fie calea spre poporul cuvântului Meu cu mângâierea cea de aici lor, că le împărțim de pe masă, fiilor, iar ei poartă spre cei ce așteaptă pomenirea și duc spre ei sărbătoarea, o duc spre cei din cer, și spre cei din locul așteptării spre cer.

Pace vouă în lucrul vostru cu cei din cer, și pentru cei ce așteaptă să ia de pe masă de la voi pentru ei pe Domnul, pentru slobozirea lor prin voi, fiilor!

Hristos a înviat, rostesc peste tot poporul care crede venirea Mea cuvânt pe pământ, și care ia și se hrănește din masa Mea cu voi, din pâinea vieții, pâinea care se coboară din cer, o, fiilor! Amin, amin, amin.

13/26-04-2020